

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
'Αμβρόσιος Παφί, είχε κληθή πριν από μερικές ημέρες στο 'Αρμιτουάζ από τον δούκα ντε Γκιζ, ο οποίος άνησυχούσε γιά την υγεία του βασιλέως.

'Η Μαρία Στουάρτ, λοιπόν, όχι λιγώτερο άνησυχη από τó θείο της, βλέποντας τó σύγγρό της τόσο συντηρημένω γι' αυτές τις έσπελέςεις, είχε παρακαλέσει τó μεγάλο χειρουργό να τούς ακολουθήσει στη βασιλική έξοδω, γιά να είναι έτοιμος να προσφέρει στο βασιλέα τις υπηρεσίες του, σέ περίπτωση λιποθυμίας.

"Όσο γιά τó Γαβριή, αυτός είχε πάει γιά να καταβάλη μιá άξια ιερατή προστάθεια γιά να σώση ένα τουλάχιστον άπό τούς καταδικωμένω βαρβάνω ντε Καστελνώ. 'Ενωσθε τίνεις γιαι αυτός τόν είχε συμβουλέψει να παραδοθή στον δούκα ντε Νεμώ, ó οποίος τού έπασχέθηκε έγγραμώς, με τó λόγο της τρυφής του, ότι θά τού χαρίζονταν ή ζωή κι' ή έλευθερία. Μά όχι μόνο δέν τόν άφηναν έλεύθερω, αλλά τόν έφορξαν στη φυλάκη κι' έφρόνετο τώρα να τόν άποκεφαλίσουν.

Έίνε άληθεια ότι ó δούξ τού Νεμώ, ó οποίος τού είχε δώσει τó λόγο του, έκανε ό,τι μπορούσε γιά να τόν σώση, μιá ό Γκιζ και προλαμπόν ó άδελφός του ó καρδινάλιος ούτε έλαβαν κίν' έστ' όψει τους τις έκείσεις του.

Γι' αυτό τώρα, ó δούξ, όπως κι' ó Γαβριή, παρακαλούσε τις έσπελέςεις με την ζωική έλπίδα να σώση την τελευταία στιγμή τόν Καστελνώ.

'Αξάρνα ό Γκιζ, ó οποίος περιφερόταν έμπροσθα κάτω στην πλατεία έπιανεπαλής των άξιοματιών του, έδωσε ένα σύνθημα κι' ή έκτελέσει ξανάρχισαν.

Σ' ένα τριστό της ώρας, όχτιό άξια κεφάλια είχαν πέσει. 'Η νεαρή βασίλισσα ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

Δέν έμειναν πελάματός στο ίζοριωμά παρατήσερες μόνο κατάδιδοι. 'Ένας δικαστικός γραμματέας, ó οποίος βρισκόταν άπάνω στο ίζοριωμά κι' άπέρριξε τα όνόματα τών μελλοθάνατων, φώναζε άξάρνα:

—'Αλβέρτος-Έδμόνδος-Ρογήρος, κόμης ντε Μάζε, ένοχος άφέσεως, έσχάτης προδοσίας και ένόπλου στάσεως κατά τού βασιλέως.

—Ψεύδος! φώναζε ό κόμης ντε Μάζε, ó οποίος είχε άνέθει κίολας έπάνω στο ίζοριωμά.

—Έπειτα, δείχνοντας στο λαό τα μαριωμένα μπράτσα του και τó στήθος του τó αντιρριμένο από τα βασανιστήρια, φώναζε:

—Νά πιάς μ' έβαναν εν όνόματι τού βασιλέως! Μά ξέρει ότι ó ίδιος τó άρνούει και γι' αυτό φωνάζω: «Ζήτω ό βασιλέως!»

—Έπειτα από μιá στιγμή τó κεφάλι του έπεφτε, όπως έπεσαν σέ λίγο τα κεφάλια και δυό άλλων καταδικωών.

'Ο Καστελνώ είχε μείνει πιά μόνος. 'Ο δούξ ντε Νεμώ, με την έλπίδα να τόν σώση, είχε ασχολήσει άρθενο χριστάρι. Είχε δοροδοήσει τó γραμματέα, τούς διμους και πολλούς άλλους. Γι' αυτό, δυό άπ' τούς διμους δήλωσαν πώς είχαν κοιραστή κι' ώστόσο να βοηθή ό αντικαταστάτης τους, έγινε μιá μικρή διακοπή.

'Ο Γαβριή έποφελήθηκε της ευκαιρίας αυτής γιά να έξωθήρη τó δούκα ντε Νεμώ να κινή τα τελευταία του διαβήματα ίστερ της σωτηρίας τού βαρβάνω.

'Ο δούξ έσοχη άμείως προς την δούκισσα ντε Γκιζ, με την όποία, όπως έλεγαν, συνδεόταν έρωτικά, και της ψιθύρισε κάτι σπ' αή.

'Η δούκισσα, ή όποία έξασκούσε μεγάλη έπίδοση στο πνεύμα της βασιλείσεως, σηκώθηκε άμείως, σάν να μη μπορούσε να υποφέρει πιά αυτό τó θέαμα, και είχε άρκετά δυνατά, όσει γ' άκουστή από τη Μαρία Στουάρτ:

—'Α! Έίνε πολύ φευχτό αυτό τó θέαμα γιά τις γυναίκες!... Δέστε! 'Η βασίλισσα είν' έτοιμη να λιποθυμήσει!... "Ας άποσυρθούμε!...

Μά ό καρδινάλιος της Λωρραίνης έσοφε στη νύφη του εν' άσθηρό βλέμμα και είχε με σκληρότητα:

—Δειχτήτε λίγο πώ σταθερή, κυρία! Συνλογιστήτε πώς καταφέρατε άπό τόν όικο της 'Εσθης και πώς είστε σύγγυος τού δούκως ντε Γκιζ.

—'Ε! άκριβώς αυτό με θλίβει! άπάντησε ή

δούκισσα. Ποτέ μιá μητέρα δέν θά είχε λόγο να είνε περισσότερω θλιμμένη. "Όλο αυτό τó αίμα κι' ό! αυτά τά μύση, θά πέσουνε σά παιδιά μας.

—Αυτές ή γυναίκες είνε δειλές! ψιθύρισε ό καρδινάλιος της Λωρραίνης, ó οποίος εν τοίτοις ήταν άνανδρος.

—Μά, είχε τότε ό δούξ ντε Νεμώ, δέν είνε άνάγκη να είνε και νεύς γυναίκα γιά να συγκινηθή από τó πένθιμο αυτό θέαμα!

Και, άπειθινόμενος προς τόν πρίγκιπα ντε Κοντέ, τόν ρώτησε: —Πέστε μου σεις, πρίγκιπη, δέν είστε συγκινημένος;

—'Ό! Έκανε ό καρδινάλιος, ó πρίγκιπη είνε ένας στρατιώτης συνήθισμένος να βλεπή από κοντά τó θάνατο.

—Στις μάζες! άπάντησε με θάρρος ό πρίγκιπη.

—'Όστε ένας πρίγκιπη με βασιλικό αίμα σάν και σάς λυπάται τούς έτανυστάτες; ρώτησε ό καρδινάλιος.

—Λυπάμαι, άπάντησε ό Κοντέ, τούς γενναίους άξιοματιώνς που ύπερβήσαν πάντοτε τίμα τó βασιλέα και τη Γαλλία.

Μά στη θέσι που βρισκόταν ό πρίγκιπη, δέν μπορούσε να πη και να κινή περισσότερα, γιαι θά τόν ύπομείνοντοσαν κι' αυτόν τόν ίδιο.

'Ο δούξ ντε Νεμώ τó κατάλαβε και άπειθινόμενος προς την βασιλομήτορα, της είχε:

—Βλάπτε, Μεγαλειότηή, δέν μένει πιά παρά ένας μόνο. Δέν θά μπορούσαμε να τόν σώσουμε αυτόν τουλάχιστον!...

—Δέν μπορώ να κάνω τίποτε, άπάντησε ή άικατερίνη τών Μεδίκων, γροθίζοντας άλλω τó κεφάλι της.

'Ενωμεταξύ, ό μαρκήσιος ντε Καστελνώ άνέβαινε τα σκαλοπάτια τού ίζοριωματος, φέροντας ένα θρησκευτικό βίβλο.

'Ο λαός, βαθειά συγκινημένος, λιμνώνησε τó φόβο τού τού προκαλούσαν οι κατάσκοποι και φώναζε με μιá φωνή:

—Χάρι! Χάρι!

'Ο δούξ ντε Νεμώ προσπαθούσε εκείνη τη στιγμή να συγκινηθή τó νεαρό δούκα της 'Ορλεάνης.

—Υψηλότατε, τού έλεγε, ξεχάσατε ότι ό Καστελνώ σ' αυτήν την ίδια πύλη, τó 'Αρμιτουάζ, έσωσε τόν πατέρα σας από τις τριμαχίες.

—Θά κάνω, άπάντησε ό δούξ ό,τι άποφασίσει ή μητέρα μου.

—Μά, είχε ό δούξ ντε Νεμώ έκτεντικά, άν άπειθινώσατε στο βασιλέως!... Μιά λέξη σας μονάχα θά έβρανε!...

—Σας έπαναλημνάω είχε ό νεαρός πρίγκιπη, ότι περιμένο διαταγές της μητέρας μου!...

—'Α! πρίγκιπη! είχε έπιτηρητικά ό δούξ ντε Νεμώ.

Κι' έγινε στο Γαβριή μ' άπογοήτεια κι' άπέλπισία.

'Ο γραμματέας διάβασε τότε όργα:

—Μισέλ-Ζίν-Λουί, βαρβάνω ντε Καστελνώ-Σαλός, ένοχος έσχάτης προδοσίας, άφέσεως και ένόπλου στάσεως κατά τού βασιλέως!...

—Έπακαλοίμαι τούς ίδιους τούς δικαστάς μου, είχε ό Καστελνώ, ότι τó κατηγορητήριο είνε ψεύδες, εκτός άν άποτελή έγκλημα έσοχης προδοσίας τó ότι άντιπρίγκιπα με όλη μου τη δύναμη στην υπηρεσία τών Γκιζ. "Αν είν' έτσι, θά έπρεπε να τούς άναζητήσουν βασιλείς. Μά ίσως θά γίνη κι' αυτό πολύ σύντομα!...

'Έξάρνα όμως τó πλήθος τη στιγμή εκείνη άορισε να φωνάξει:

—Χάρι! Χάρι!...

'Ο Γαβριή, ξεχνώντας κάθε έθιμοτιμία σ' εκείνη την κρίσιμη στιγμή, τόλμησε και φώναζε δυνατά στη Μαρία Στουάρτ:

—Χάρι, Μεγαλειότηά!

'Η Μαρία γύρισε, είδε τó έκτεντικό βλέμμα τού Γαβριή και, γονατίζοντας μπροστά στο σύγγρό της, είχε:

—Μεγαλειότηα, δέστε χάρι τουλάχιστον σ' αυτόν! Σας τó ζητώ γονατιστή!

—Μεγαλειότηατε, φώναζε κι' ό δούξ ντε Νεμώ, 'Αρκετό αίμα χύθηκε σήμερα!... Δέστε τη χάρι που σας ζητούμε όλοι!...

'Ο Φραγκίσκος, ó οποίος έτομε σύγγυμος, έπασε τó χέρι της Μαρίας.

—Θιμηθήτε, Μεγαλειότηατε, τού είχε απήσθηρά ό αντικατάστοχος τού Πάπα και είστε χριστιανικώτατος βασιλέως!...

—Ναι, τó θυμάμαι, άπάντησε με σταθερότητα ό Φραγκίσκος. Και γι' αυτό διατάσσω να δοθή χάρις στο βαρβάνω ντε Καστελνώ.

Μά ό καρδινάλιος της Λωρραίνης προσποιόμενος ότι παρξήγγισε τη σημασία της πρώτης φράσεως τού βασιλέως, έκανε ένα έπιτακτικό νόημα στο δήμο.

Και τη στιγμή που ό Φραγκίσκος II έπρόφερε τη λέξη: «Χάρις», τó κεφάλι τού βαρβάνω ντε Καστελνώ κυλούσε κάτω.

'Ο Δίμμος τó πήρε τότε και τó έπέθεξε στο σιωπηλό πλήθος.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

"Έσεντ' άπ' τις μοιραίες αυτές έσπελέςεις,

Ο ΝΑΥΑΓΩΣΩΣΤΗΣ

(Έργο τού Λουμινά)

ή κλονισμένη ύγεια του Φραγκίσκου II χειρότερους διαρκώς.

Μετά έφτά μήνες, κατά τα τέλη του Νοεμβρίου του 1560, ενώ ή αλλη βρισκόταν στην 'Ορλεάνη, ο δυστυχισμένος νεαρός βασιλεύς που δεν ήταν ακόμα δεκαεπτά χρόνων, αναγκάστηκε να κρεβάτοσθι.

Πλλά στο κρεβάτι αυτό του πόνου, όπου προσευχόταν, άγρυπνοσε κι έβλαψε ή Μαρία Στοδάρ, το πιο συντηρατικό όραμα περιμένε τη λύση του με το θάνατο ή τη ζωή του γιου του 'Ερρίκου II.

'Εκείνη την νύχτα της 4 Δεκεμβρίου, μία γλυκή γυναίκα κι ένας πένθιμος άντρας καθόντουσαν, ο ένας πλάι στον άλλο, κοντά στο κρεβάτι του ηηρηκό ασθενούς που κοιμόταν και της Μαρίας Στοδάρ που έβλαψε στο προσκέφαλό του.

'Ο άντρας ήταν ο καρδινάλιος Κάρολος της Λωρραίνης κι ή γυναίκα ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

'Η φιλόδοξη βασιλομήτωρ, ή οποία έκανε στην άρχη πώς είχε αποραβηρή από την πολιτική, είχε άρχεισει καινούργιες μηχανορραφίες πρό όχτώ μηνών, από τότε δηλαδή που έγιναν ή εκπλήσεις του 'Αιτωνάς.

Και νά, με δυό λόγια, τί είχε κάνει μέσα στο διάστημα αυτό, απορρημένη από το βαθύ της μίσος έναντι των Γαλι.

Είχε σημαχίσει χωρικά με τον πρίγκιπα Κοντέ και τον 'Αντόνιο των Βουρβόνων και είχε επικρατήσει χωρικά με τον γέρο κοντάταλο ντε Μονμορανσύ, γιατί μόνο το μίσος καινι να ξεχνάται το μίσος.

Οι καινούργιες και περίεργες αυτί φίλοι της είχαν προκαλέσει επαναστάσεις σε διάφορες επαρχίες της Γαλλίας, όπως στο Δελφινάτο, στην Προβηγκία και στη Ανών.

Μά κι ή Γαλι, από μέρους των, δεν κοιμόντοσθι. Είχαν συγκάλεσει στην 'Ορλεάνη όλους τους φρονιμάδες της Γαλλίας κι είχαν έξασφαλίσει μία σημαντική πλειοψηφία, απόλυτως άρροεικμένη σ' αυτούς.

'Επειτα ή συνέλευση των φρονιμάδων είχε προσκαλέσει εκεί, όπως ήταν δικαίωμα της, το βασιλέα της Ναβάρρας 'Αντόνιο των Βουρβόνων και τον πρίγκιπα ντε Κοντέ.

'Η Αικατερίνη των Μεδίκων έσπειρε να τους είδοποιήσει και τους δυό, συνιστώντας τους να μην πάνε στην 'Ορλεάνη, γιατί θα έπεφταν στα χέρια των εχθρών τους.

Μά επειδή το καθήκον τους τους κάλεσε εκεί κι ο καρδινάλιος της Λωρραίνης τους έδινε το λόγο του βασιλέως ως έγγραφο της άσφαλείας τους, αυτί γελάστηκαν και πήγαν...

Την ίδια, λοιπόν, ήμερα της άφιξέως των, ο 'Αντόνιος της Ναβάρρας περιορίστηκε στο φρονισμαχείο της πόλεως, όπου τον φέγγααν στα φανερά κι ο πρίγκιπ ντε Κοντέ ούστηκε στη φυλακή.

'Επειτα, μία είδικη επιτροπή από ανθρώπους του Γαλι, δίωσε τον πρίγκιπα και τον κατεδίκασε εις θάνατον. Δεν ήμεναν δε παρά να-δυό ύπομαρες, τις όποιες άρμότιαν ο πρωθυπουργός Μιχαήλ. 'Οπιτά για να εκτελεσθή αυτή ή καταδίκη.

Σ' αυτό το σημείο, λοιπόν, βρισκόντοσταν τα πράγματα για το καμία των Γαλι, του όποιου ο Σημαφεμένος ήταν το χέρι κι ο καρδινάλιος το κεφάλι και για το καμία των Βουρβόνων, του όποιου ή Αικατερίνη των Μεδίκων ήταν ή μυστική φρουρά.

'Ολα έξηρόντο και για τους μεν και για τους δε, από τη ζωή ή το θάνατο του νεαρού βασιλέως.

'Αν ο Φραγκίσκος II ζούσε μεριξές μόνο ήμερες άκόμα, ο πρίγκιπ ντε Κοντέ θα θανατόντοσταν, ο βασιλεύς της Ναβάρρας θα σκοτώντοσταν τυχαίως δήθεν σε καιμιά συμπλοκή και ή Αικατερίνη των Μεδίκων θα έξοριζόταν στη Φλωρεντία. 'Ετσι ο Γαλι θα ήμεναν κηρύσι της καταστάσεως και θ' αναγορευόντοσταν, στην ανάγκη βασιλείς.

'Αν, αντίθετος, ο νεαρός βασιλεύς πέθανε, πριν οι θείοι τον άπαλλάξουν από τους εχθρούς των, ο άγώνας θα ξανάρχιζε με όρους άλλων δυσμενείς γι' αυτούς.

'Εκείνη, λοιπόν, τη νύχτα, ή Αικατερίνη των Μεδίκων κι ο Κάρολος της Λωρραίνης περιμένον και παραμόντοσταν με άγωνία στο δωμάτιο του βασιλέως, όχι το θάνατο του ή τη ζωή του βασιλικού τους παιδιού και άνεμοιού, μά το θρίαμβο ή την καταστροφή της ύποθέσεως τους.

Μονάχα ή Μαρία Στοδάρ άγρυπνοσε κοντά στο νεαρό και πολιγαμπμένο της σύζυγο, χωρίς να συλλογίζεται τί μπορούσε να χάσει με το θάνατο του.

Δεν πρόειε όμως να νομίζει κανείς ότι ο βαθύς ανταγωνισμός της βασιλικής και του καρδινάλιου έδιδρομόντοσταν στις σχέσεις τους και τους τρόπους τους. 'Απεναντίας, ποτέ δεν είχαν δείξει τόσο εμπιστοσύνη και τόσο ευγένεια ο ένας προς τον άλλο.

'Εκείνη τη στιγμή άκόμα, έπωφελομένη του ύπνου του Φραγκίσκου, σιχνητοσαν με σιγανή φωνή σαν τους καλύτερους φίλους του κόσμου για τα πιο μυστικά συμφερόντά τους και τις πιο άπόκρυφες σκέψεις τους.

—Ναι, κυρία, έλεγε ο καρδινάλιος: αυτός ο ξεροκέφαλος πρωθυπουργός 'Οπιτά έξασκοιούθει ν' άρνεϊται επίμονα να ύπογράψη τη θανατική καταδίκη του πρίγκιπ ντε Κοντέ... 'Α! πόσο είχατε δίκαιο, κυρία, όταν πρό έξη μηνών άντιπαρθεύατε τόσο έντονα να διαδεχθί τον 'Ολιβιέ!... Γιατί να μη σάς καταλάβω τότε;...

—Πώς!... Δεν μπορούτε να κατανοήσετε την αντίστασί του; είτε ή Αικατερίνη, ή οποία άκριβώς παρώτρυνε τον 'Οπιτά να μην ύπο-

γράψη...

—Τον καλότασα και τον άπειλήσα, είπε ο Κάρολος της Λωρραίνης, μά του κάκου... είτε άδύνατος!

—Δεν έκανε καιμιά προσπαθεια ο κύριος αδελφός σας;

—Τίποτε δεν θα μπορούσε να κινή αυτό το γαιδοίσι ν' άλλίξη γνώμη. 'Ο αδελμός μου, έξ άλλου, έδηλωσε ότι δεν θέλει ν' άνακατευθί καθόλου σ' αυτήν την ύποθεσί...

—'Όστε το πράγμα είτε δύσκολο, είτε ή Αικατερίνη.

—'Υπόκει όστόσο, είτε ο καρδινάλιος, ένας τρόπος, που άμα τον εφαρμόσουμε, δεν έχουμε καιμιά ανάγκη τον πρωθυπουργό.

—Και ποιός είτε αυτός ο τρόπος; ρώτησε ή Αικατερίνη των Μεδίκων άνησιχη.

—Νά ύπογράψη την άπόφασι ο βασιλεύς.

—'Ο βασιλεύς! ελανέλαβε ή Αικατερίνη. Μά είτε δυνατόν; 'Εχει αυτό το δικαίωμα ο βασιλεύς.

—Ναι, άπάντησε ο καρδινάλιος.

—Και τί θα πη ο πρωθυπουργός; ρώτησε ή Αικατερίνη άναστατομένη κυριολεκτικώς.

—Θά μουρηοίση, όποις πάντα, θ' άπειλήση πώς θα παρατηρήθ...

—Και άν παρατηρήθ πραγματικά;

—'Αθ βροίμμε κερδισμένοι, γιατί θ' άπαλαγοίμμε από τον έλεγμό του...

—Και ποτε θα δίσετε στο βασιλέα αυτή την άπόφασι για να την ύπογράψη; ρώτησε ή Αικατερίνη, έπειτ' από μία μικρή σιωπή.

—'Απόψε, κυρία.

—Και θα την εκτελέσετε;

—'Αβριο.

'Η βασιλομήτωρ άνατρίχισε.

—'Απόψε; αϊριο! είτε. Το σκεφθήκατε καλά; 'Ο βασιλεύς είτε πολύ άρρωστος, πολύ αδύνατος και το μισό του είτε τόσο θολωμένο, ώστε δεν θα μπορούσε να καταλάβη το τί ζητάτε...

—Δεν είν' ανάγκη να καταλάβη για να ύπογράψη, είτε ο καρδινάλιος.

—Μά το χέρι του δεν έχει τη δύναμη να πιάση την πένα...

—Θά τον βοηθήσουμε έμεις, άπάντησε ο Κάρολος της Λωρραίνης, εύτυχής για τον τρόπο που έβλεπε ζογριασμένο στα μάτια της προσφροσύ του εχθρού.

—'Ακούστε, είτε σοβαρά ή Αικατερίνη των Μεδίκων.

'Ακούστε μία συμβουλή μου και προειδοσίσι μου... 'Ο θάνατος του άγαπημένου μου παιδιού, είτε πολύ πιο κοντά άπ' ότι ύποθέτετε. Έξερτε τί μου είτε ο Σαπελαίν, ο πρώτος γιατρός της αδής; 'Οτι μόνχα άν γίνει θάμα, ο βασιλεύς θα είτε ζωντανός αύριο το βράδυ...

—Ένας λόγος περισσότερος για να βιαστούμε, άπάντησε ψυχρά ο καρδινάλιος.

—Ναι, άπάντησε ή Αικατερίνη, άν ο Φραγκίσκος II δεν ζή αύριο, ο αδελφός του Κάρολος φος θα είτε βασιλεύς κι ο 'Αντόνιος της Ναβάρρας αντίβασιλεύς ή σεις... Συλλογισθήκατε λοιπόν ότι θα σάς ζητήση τομερό λογαριασμό για τη θανάτωσι του αδελφού του Κοντέ;... Συλλογισθήκατε ότι θα διασπήτε και θα καταδικασθήτε κι έσείς με τη σειρά σας;

—'Ε, κυρία, χωρίς να ορκοκινδυνεύση κανείς, δεν κερδίσει ποτέ τίποτε... φώναξε ο καρδινάλιος πεισματικώς. 'Εξ άλλου τί μάζ βεβαιώνη ότι ο 'Αντόνιος της Ναβάρρας θα γίνη αντίβασιλεύς; Τι μάζ βεβαιώνη ότι ο γιατρός Σαπελαίν δεν άπατάται; 'Εξ άλλου ο βασιλεύς ζή άκόμα.

—Σιγούτατε!... θεσι μου! είτε εκείνη τη στιγμή ή Μαρία Στοδάρ, ή όποια σιωπήκατε τρομαχμένη. Θά ζιτηνήσετε το βασιλέα!... Νά, τον ζιτηνήσατε!

—Μαρία μου... Που είσαι; ρώτησε πρόφρασι με τη σδυμένη του φωνή ο Φραγκίσκος.

—'Εδώ, κοντά σας, γλυκέ μου σύζυγε, άπάντησε ή νεαρή βασιλισσα.

—'Ω! ύποφέρω! μηθίκατε ο βασιλεύς. Το κεφάλι μου καιγεται... Αυτός ο πόνος του αυτιού είτε σαν ένα μαχαίρι χωμένο στο μισό μου... Και στον ύπνο μου άκόμα βασανίζομαι... 'Α! τελειώσαν όλα πειά!... Θά πεθάνω!

—Μην το λέτε αυτό!... Μην το λέτε αυτό! είτε ίκετικώς ή Μαρία Στοδάρ, συγκρατώντας τα δάκρυά της.

—Δεν θιμάμαι πειά τίποτα, είτε ο άρρωστος βασιλεύς. Μετάλαβα; Θέλω να μεταλάβω το ταχύτερο.

—'Ολα θα γίνουν, μη βασανίζεσθε άγαπημένε μου, άπάντησε ή Μαρία Στοδάρ.

—Θέλω να ιδώ τον έξομολογητή μου, τον κύριο Ντεμτριαντό.

—Σε λίγο θα ήρθεκαται κοντά σας, άπάντησε ή βασιλισσα.

—Ποιός είτε έδω μέσα;

—'Η μητέρα σας και ο θεός μου ο καρδινάλιος. Μεγαλειότατε, θέλατε να τους δίτε;

—'Οχι, όχι, έσένα μόνο, Μαρία, θέλω, είτε ο έτοιμοθάνατος. Γιούσέ με λίγο άπ' αυτήν την πλεινή για να σε ιδώ μία φορά άκόμα.

—'Οραρός είτε ή Μαρία Στοδάρ, συγκρατώντας τους λυγρούς της. 'Ο Θεός είτε τόσο καλός και τον παρακαλώ τόσο θερμά να σάς σόση!...

—'Υποφέρω! στέναξε ο Φραγκίσκος Β'. Δεν βλέπω πειά, με δυσκόλα άκούω!... Δός μου το χέρι σου, Μαρία.

('Ακολουθεί)

'Ο δήμιος επέδειξε το κεφάλι στο πλήθος